DZIENNIK URZĘDOWY
WOJEWÓDZKIEJ RADY NARODOWEJ
W GDAŃSKU

Gdańsk, 29 września 1956 | Nr 8 | Poz. 51—54

PRZEPISY OBOWIĄZUJĄCE

51

ZARZĄDZENIE PORZĄDKOWE Nr 14

Dyrektora Gdańskiego Urzędu Morskiego w Gdyni

z dnia 1 sierpnia 1956 r.

w sprawie zapewnienia porządku przy wykonywaniu połowów węgorza żakami w Zatoce Puckiej w rejonie Kuźnicy i Chałup.

Na podstawie § 19 rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 12 grudnia 1930 r. o wykonywaniu rybołówstwa morskiego (Dz. U. Nr 92, poz. 720) oraz art. 2 pkt. 12 i art. 10 dekretu z dnia 2 lutego 1955 r. o terenowych organach administracji morskiej (Dz. U. Nr 6, poz. 35) zarządza się, co następuje:

§ 1.

W celu utrzymania porządku przy połowach w rejonie Chałup i Kuźnicy w Zatoce Puckiej ustanawia się obszar wodny określony w § 2, w granicach którego zastrzega się wyłączność połowów węgorza żakami dla członków maszoperii z Kuźnicy i Chałup.

§ 2.

Obszar wodny, o którym mowa w § 1, odgranicza się na północnym wschodzie linią brzegu półwyspu Hel od strony Zatoki Puckiej przebiegającą od punktu położonego 2 km. na północny zachód od wzgórza Ortus od stojącego tam krzyża (pozycja: szer. 54° 45′ 35″ N, dług. 18° 31′ 6″ E) do wzgórza Lubek na północnym zachodzie (pozycja: szer. 54° 43′ 65″ N dług. 18° 36′ 8″ E) — dalej linią przebiegającą od Wzgórza Ortus do osady rybackiej Rewa (pozycja: szer. 54° 38′ 1″ N dług. 18° 30′ 9″ E) — na południowym wschodzie linią przebiegającą od wzgórza Lubek w kierunku południowo-wschodnim do osady rybackiej Rewa.

Obszar ten dzieli na dwie części linia, przebiegająca równolegle do brzegu Półwyspu Hel w odległości 6.300 m. Łowisko położone na północ od tej linii jest zastrzeżone dla rybaków z Kuźnicy zaś łowisko położone na południe od tej linii w odległości do 2.250 m. od niej — dla rybaków z Chałup.

§ 3.

Przed rozpoczęciem połowów Gdański Urząd Morski oznaczy w terenie granice łowisk zgodnie z niniejszym zarządzeniem.

§ 4.

Wystawianie i oznakowanie żaków winno się odbywać zgodnie z postanowieniami zarządzenia z dnia 30 grudnia 1950 r. w sprawie przepisów porządkowych obowiązujących przy wykonywaniu rybołówstwa morskiego (Dziennik Urzędowy Woj. R. N. w Gdańsku Nr 3, poz. 8).

§ 5.

Kto wykracza przeciwko przepisom niniejszego zarządzenia, w szczególności kto nie należąc do odnośnej maszoperii wystawia żaki węgorzowe na łowisku zastrzeżonym w myśl § 1 i § 2 wyłącznie dla rybaków z Kuźnicy względnie Chałup, podlega karze aresztu do jednego miesiąca lub karze grzywny do 3.000 zł przewidzianej w art. 10 dekretu z dnia 2 lutego 1955 r. o terenowych organach administracji morskiej (Dz. U. Nr 6, poz. 35).

§ 6.

Postanowienia niniejszego zarządzenia nie mają zastosowania do połowów wykonywanych dla celów naukowych. Połowy takie mogą się odbywać po ich zgłoszeniu i stwierdzeniu charakteru naukowego przez Gdański Urząd Morski.

§ 7.

Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 5 sierpnia 1956 r. Jednocześnie traci moc obowiązującą zarządzenie Dyrektora Morskiego Urzędu Rybackiego w Gdyni z dnia 15 marca 1954 r. w sprawie zapewnienia porządku przy wykonywaniu połowów węgorza żakami w Zatoce Puckiej w rejonie Kuźnicy i Chałup.

Dyrektor
Gdańskiego Urzędu Morskiego
w Gdyni
W. Wallas

52

ZARZĄDZENIE

Rejonu Dróg Wodnych w Tczewie

z dnia 11 lipca 1956 r.

w sprawie przewozów międzybrzegowych na śródlądowych drogach wodnych

Na podstawie zarządzenia Ministra Żeglugi z dnia 20 sierpnia 1954 r. w sprawie organizacji, siedzib, zakresu działania i właściwości terytorialnej rejonów dróg wodnych (Monitor Polski nr 93, poz. 1027) oraz instrukcji Ministrów Żeglugi i Rolnictwa z dnia 28 października 1955 r. w sprawie przewozów międzybrzegowych na śródlądowych drogach wodnych (Monitor Polski nr 123 poz. 1610) zarządza się, co następuje:

Przewozy stałe

§ 1.

Do uprawiania stałego przewozu publicznego między brzegami przeciwległymi mogą być dopuszczone statki z własnym lub bez własnego napędu mechanicznego o powierzchni ponad 20 m^2.

§ 2.

Uruchomienie na drodze wodnej stałego przewozu publicznego, posiadającego stałe urządzenia techniczne na brzegach, w wodzie lub nad wodą, uzależnione jest od:
1. uzyskania zezwolenia władzy wodnej, tj. terenowo właściwego Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej, wydanego na podstawie ustawy wodnej z dnia 19 września 1922 r. (Dz. U. nr 62 z 1928 r. poz. 574) — w trybie ustalonym Instrukcją Ministrów Żeglugi i Rolnictwa z dnia 28. X. 1955 r. w sprawie przewozów międzybrzegowych na śródlądowych drogach wodnych (Monitor Polski nr 123, poz. 1610),
2. zarejestrowania statku przewozowego w Rejonie Dróg Wodnych w myśl rozporządzenia Ministra Komunikacji z dnia 26 kwietnia 1950 r. w sprawie rejestracji administracyjnej statków żeglugi śródlądowej (Dz. U. nr 21 poz. 186),
3. uzyskania w Rejonie Dróg Wodnych dla statku przewozowego świadectwa zdolności żeglugowej w myśl zarządzenia Min. Żeglugi z dnia 2. VIII. 1952 r. w sprawie świadectw zdolności żeglugowej dla statków żeglugi śródlądowej (Mon. Polski nr A-82, poz. 1323 oraz z 1955 r. nr 27 poz. 269).

§ 3.

Świadectwo zdolności żeglugowej określa rodzaj i przeznaczenie urządzenia przewozowego, ustala wolną burtę, największą dopuszczalną ilość pasażerów lub towaru w tonach i wyposażenie kotwiczne, linowe, nawigacyjne, ratunkowe, przeciwpożarowe i sanitarno-higieniczne.

§ 4.

Świadectwa zdolności żeglugowej wydawane są na okres nie dłuższy niż 3 lata.

§ 5.

Przewozy międzybrzegowe podlegają odpowiednim przepisom zarządzenia Ministra Żeglugi z dnia 10. IX. 1952 r. w sprawie uprawiania żeglugi i spławu na śródlądowych drogach wodnych (M. P. nr A-87 poz 1368).

Obsługa przewozu

§ 6.

1. Przewóz może być obsługiwany jedynie przez osobę, która uznana została przez RDW za uzdolnioną do samodzielnego kierowania przewozem i na tej podstawie otrzymała świadectwo przewoźnika.
2. Jeżeli właściciel względnie dzierżawca przewozu nie jest uprawniony do obsługiwania statku przewozowego, winien on przyjąć wykwalifikowanego przewoźnika, odpowiadającego wymogom.
3. Służbę przewoźnika mogą pełnić tylko osoby silne, zdrowe, trzeźwe i godne zaufania. Za wszelkie czynności załogi przewozowej odpowiada przewoźnik.
4. W razie uzasadnionych zażaleń właściciel przewozu obowiązany jest zwolnić przewoźnika i przyjąć na jego miejsce innego, odpowiadającego wymaganiom władzy żeglugowej.

§ 7.

Kandydat ubiegający się o uzyskanie świadectwa przewoźnika winien złożyć podanie do Rejonu Dróg Wodnych z załączeniem następujących dokumentów:
1) życiorysu,
2) wyciągu z dowodu osobistego,
3) świadectwa lekarskiego, stwierdzającego odpowiedni stan zdrowia do zawodu żeglarskiego, w szczególności zdolność rozróżniania barw oraz dobry słuch,
4) dowodu odbycia co najmniej dwuletniej pracy w zawodzie żeglarskim lub w zawodzie przewoźnika,
5. dwu fotografii o wymiarach 4,5×6 cm.

§ 8.

Kandydat ubiegający się o uzyskanie świadectwa przewoźnika powinien wykazać się znajomością:
1) rodzaju, przeznaczenia i konstrukcji promu przewozowego, wzgl. łodzi,
2) wykonywania niezbędnych drobnych napraw, jak: uszczelnianie dna i burt, pokładu, napraw urządzeń pomocniczych itp. robót,
3) używania i utrzymywania w sprawności przedmiotów wyposażenia nawigacyjnego, przeciwpożarowego i ratowniczego,
4) zachowania się podczas pracy na przewozie w warunkach normalnych i w warunkach wyjątkowych, jak: podczas mgły, śnieżycy, burzy, przy tonięciu statku, pożarze, zderzeniu i innych nieszczęśliwych wypadkach,
5) przepisów o uprawianiu żeglugi i spławu, a w szczególności w odniesieniu do ruchu, postoju, mijania statków, wyposażenia i oznakowania przewozów wodnych.

§ 9.

Rejon Dróg Wodnych, po zbadaniu kwalifikacji przewoźnika, wydaje mu świadectwo przewoźnika z fotografią.

§ 10.

Istniejące stałe przewozy międzybrzegowe dokonywane statkami o pow. do 20 m^2 włącznie mogą nadal być eksploatowane o ile organa administracji wodnej udzieliły im zezwolenia wydanego na podstawie postanowień § 8 Instrukcji Ministra Żeglugi i Rolnictwa z dnia 28. X. 1955 r.

§ 11.

Wymienione w § 10 przewozy międzybrzegowe jako zwolnione od obowiązku posiadania świadectw zdolności żeglugowej, pod względem wyposażenia podlegają przepisom niniejszego zarządzenia, podanym w § 17.

Przewozy niestałe

§ 12.

Do uprawiania niestałego przewozu międzybrzegowego, a więc nieposiadającego stałych urządzeń technicznych na brzegach, w wodzie lub nad wodą, mogą być dopuszczone statki z własnym lub bez własnego napędu mechanicznego.

§ 13.

Do uruchomienia niestałego przewozu koniecznym jest:
1. uzyskanie zezwolenia terenowo właściwego Prezydium Powiatowej Rady Narodowej po zasięgnięciu opinii Rejonu Dróg Wodnych co do stanu technicznego promu i warunków lokalnych na danym odcinku drogi wodnej,

2. zarejestrowanie statku w Rejonie Dróg Wodnych (§ 2 ust. 2).
3. uzyskanie świadectwa zdolności żeglugowej dla statków o ponad 20 m² jak w § 2 ust. 3.

§ 14.

W stosunku do statków o pow. ponad 20 m² mają zastosowanie postanowienia §§ 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9 niniejszego zarządzenia.

§ 15.

W stosunku do statków o pow. do 20 m² włącznie mają zastosowanie postanowienia §§ 5, 6, 7, 8 i 9.

§ 16.

Rodzaj i przeznaczenie statku o pow. do 20 m², jego wolną burtę, największą dopuszczalną ilość pasażerów lub ładunku w tonach ustala Rejon Dróg Wodnych w karcie rejestracyjnej.

§ 17.

Statki o pow. ponad 20 m² winny być wyposażone co najmniej w następujący sprzęt:

1. pokładowy:
   a) 4 łańcuchy cumownicze (na każdym narożniku po jednym),
   b) 2 kotwice odpowiedniej wagi z wyposażeniem
   c) 2 bosaki okute, z hakiem i ostrzem,
   d) 2 laski okute lub wiosła,
   e) 4 latarnie sygnałowe (dwie białe i dwie czerwone),
   f) 3 flagi sygnałowe (jedna czerwono-biała i dwie czerwone),
   g) 1 trąbka sygnałowa,
   h) 1 dzwon lub gong,
2. ratowniczy:
   1) jedna łódź towarzysząca na 8—10 osób z wyposażeniem,
   2) dwa koła ratunkowe (atestowane z rzutkami),
   3) jedna pompa ręczna do wylewania wody,
   4) dwa czerpaki ręczne do wybierania wody,
   5) jedna apteczka przenośna z wyposażeniem,
3. przeciwpożarowy:
   1) dwa wiadra z linkami,
   2) jedna siekiera (toporek),
   3) dwa łomy żelazne,
   4) jedna skrzynia z piaskiem i łopatami.

§ 18.

Łodzie wiosłowo — przewozowe winny być wyposażone w następujący sprzęt:

1) jedno koło ratunkowe (atestowane z rzutką),
2) jeden bosak,
3) dwa wiosła (pojazdki i dulki),
4) jedno wiosło długie — pychowe,
5) jeden czerpak ręczny do wylewania wody,
6) jedna latarnia biała,
7) jedna kotwica z łańcuszkiem odpowiedniej wagi,
8) tabliczka informacyjna o nośności ton i osób.

§ 19.

Przewozy niestałe uruchamiane sezonowo dla własnych potrzeb gospodarczych (przewozy produktów rolnych, inwentarza, materiałów budowlanych, robotników itd.) wymagają tylko uzyskania zgody RDW, który określa, jakim warunkom pod względem bezpieczeństwa winien odpowiadać przewóz.

Ogólne przepisy porządkowe

§ 20.

1. Przewoźnik powinien stale dbać o stan bezpieczeństwa przewozu i o bezpieczeństwo osób, korzystających z przewozu.
2. Pomosty przy brzegach jak i klapy wjazdowe i zjazdowe powinny być utrzymywane w należytym stanie, aby był zapewniony wygodny i bezpieczny dostęp do przewozu we wszystkich porach roku i przy każdym żeglownym stanie wody.

§ 21.

Przewoźnik powinien utrzymywać przewóz ze wszystkimi urządzeniami w należytym stanie i czystości.

§ 22.

1. Przed wjazdem na prom pojazdów przewoźnik obowiązany jest sprawdzić, czy prom jest należycie umocowany do brzegu i przestrzegać aby kierownicy i woźnice nie wjeżdżali ani nie wyjeżdżali bez jego zezwolenia.
2. W stosunku do pasażerów przewoźnik i jego pomocnicy winni przestrzegać należytej uprzejmości i grzeczności.
3. Pasażerowie na przewozie powinni zachowywać się spokojnie i przestrzegać zarządzeń i nakazów przewoźnika.
4. Pasażerowie, jeźdźcy i piesi, pojazdy konne i mechaniczne winny być przeprawiane w kolejności przybycia do przewozu, względnie z uwagi na warunki bezpieczeństwa, według wskazówek przewoźnika.
5. Jeźdźcy powinni zejść z koni i na przewozie trzymać je za uzdy. Woźnice mają stać przy wyprzęgniętych zwierzętach pociągowych. Podróżujący wozami lub samochodami powinni, za wyjątkiem chorych, zejść z pojazdów.
6. Przed wjazdem i wejściem na prom przewoźnik obowiązany jest zamknąć wyjazd barierką lub łańcuchem. Przed odjazdem winien być zamknięty w ten sam sposób wjazd na prom.
7. Zamknięcia nie wolno usuwać przed lądowaniem, a dopiero po przybiciu promu i należytym umocowanu go przy brzegu.
7. Niespokojnych, niebezpiecznych lub złośliwych zwierząt nie wolno przeprawiać równocześnie z innymi zwierzętami lub ludźmi. Jeźdźcy, woźnice, poganiacze zwierząt itp. winni ustawiać zwierzęta i wozy wg. wskazówek przewoźnika.
8. Koła pojazdów znajdujących się na promie winny być zahamowane wzgl. zablokowane drewnianymi podkładkami (klinami).
9. Pasażerowie piesi winni zajmować miejsca wskazane przez przewoźnika. Osoby pijane przewoźnik może wykluczyć od przeprawy, jak również obowiązany jest do wykluczenia takich osób na żądanie pasażerów promu.

§ 23.

W okresie wysokich wód i wylewów w granicach ustalonych i zamarkowanych, gdy wsiadanie i wysiadanie na miejscu lądowania jest utrudnione lub niemożliwe, przewoźnik winien wg. możności dołożyć wszelkich starań, (ustawić pomosty z desek itp.) aby pasażerowie mogli wylądować bezpiecznie, wygodnie i suchą nogą.

Nadzór nad przewozami

§ 34.

Nadzór nad przewozami międzybrzegowymi należy do zakresu działania terytorialnie właściwego organu administracji wodnej, organów Milicji Obywatelskiej, a nadto w zakresie bezpieczeństwa ruchu na wodach żeglownych i spławnych — do organów Rejonu Dróg Wodnych.

§ 25.

1. Kontrola przewozu może być przeprowadzona w każdej chwili gdy bezpieczeństwo ruchu tego wymaga lub przy okazji służbowych przejazdów przedstawicieli władzy żeglugowej.
2. Stan przewozów sprawdzają Rejony Dróg Wodnych co najmniej dwa razy w roku, tj. na wiosnę i w jesieni.

§ 26.

Posiadacz względnie przewoźnik obowiązany jest donieść władzy żeglugowej o wykonanych na przewozach remontach kapitalnych. Po otrzymaniu takiego zawiadomienia władza żeglugowa zarządza na koszt właściciela rewizję stanu przewozu.

Postanowienia karne

§ 27.

1. Winni wykroczeń przeciw postanowieniom niniejszych przepisów lub zarządzeń w nich powołanych będą pociągani do odpowiedzialności karno-administracyjnej na podstawie art. 15 ustawy z dnia 7 marca 1950 r. o żegludze i spławie na śródlądowych drogach wodnych (Dz. U. nr 26 z 1952 r. poz. 182).
2. Niezależnie od tego w stosunku do osób winnych wykroczeń stosowane będą sankcje przewidziane w art. 16 wyżej cytowanej ustawy oraz grzywny, nakładane i ściągane w drodze doraźnych mandatów karnych przez organa władzy żeglugowej.

Postanowienia końcowe.

1. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.
2. Jednocześnie traci moc obowiązującą zarządzenie b. Zarządu Okręgowego Dróg Wodnych w Poznaniu z dnia 10. III. 1953 r. w sprawie przepisów szczegółowych dla przewozów wodnych międzybrzegowych, ogłoszone w Dzienniku Urzędowym Woj. NR, w Gdańsku nr 10, poz. 53.

Dyrektor
inż. **F. Małafiejski**

PUBLIKACJE

53

KOMUNIKAT

Wojewódzkiego Zarządu Przemysłu w Gdańsku
z dnia 21 września 1956 r.

w sprawie częściowej zmiany składu osobowego Komisarycznego Zarządu Cechu Rzemiosł Różnych w Gdańsku.

Podaje się do wiadomości, że Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej zarządzeniem z dnia 27 czerwca 1956 r. wprowadziło następującą zmianę w składzie osobowym Komisarycznego Zarządu Cechu Rzemiosł Różnych w Gdańsku: w miejsce dotychczasowego starszego Cechu — Ob. Aleksandra Bogobowicza mianowany został Ob. Piotr Gościło.

Kierownik
Wojewódzkiego Zarządu Przemysłu
Fr. Kowalik

54

OGŁOSZENIE

Gdańskiego Urzędu Morskiego
z dnia 22 września 1956 r.

w sprawie znalezienia w rejonie Półwyspu Helskiego mienia rozbitkowego.

Zgodnie z § 27 ustawy z dnia 17. V. 1874 r. o rozbitkach morskich — Gdański Urząd Morski podaje do wiadomości, że w czerwcu 1956 r. znaleziono 9 m³ tarcicy, wyrzuconej na brzeg morski w rejonie Półwyspu Helskiego oraz miejscowości Lubiatowo.

W związku z tym wzywa się właściciela do zgłoszenia — w terminie do dnia 15 października br. — swoich roszczeń do wyłowionego mienia pod adresem: Gdański Urząd Morski — Wydział Portów, Gdynia, ul. Chrzanowskiego nr 10, tel. 16—00.

W wypadku niezgłoszenia się właściciela w wyżej podanym terminie znalezione mienie rozbitkowe — stosownie do § 30 powołanej na wstępie ustawy o rozbitkach morskich — przekazane zostanie na własność Skarbu Państwa.

Dyrektor: **W. Wallas**

Adres Redakcji i Administracji: Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Gdańsku — Gdańsk, ul. Okopowa, 21/27, I piętro, pokoje nr nr 124 (Redakcja) i 131 (Administracja). Telefon nr 324-96 (wewnętrzny 221). Redakcja i Administracja czynna jest od godziny 8—15-tej.

Prenumerata: roczna (ze skorowidzem) 18 zł, półroczna — 10 zł. pojedynczego egzemplarza do 4-ch stron druku — 0,90 zł. Przy większej ilości stron 0,30 zł więcej od każdej drukowanej strony.

Ceny ogłoszeń o zagubionych dokumentach: ryczałt zł 10,50 od jednego dokumentu i 1,50 od każdego dalszego dokumentu.

Wpłaty z góry na konto **304-95/5-62** „Dziennik Urzędowy Wojewódzkiej Rady Narodowej w Gdańsku — w Narodowym Banku Polskim — III Oddział Miejski w Gdańsku.

Cena niniejszego numeru: 0,90 zł

Odbiorca :

GZG A/250 — 1300 + 26 W-7-3346